

Ölüyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Temmuz 2014

Gerçekten de çok tuhaf bir ikilemin boğuculuğundan uzak ve bir o kadar umarsızım. Zamana bırakmak adına bir o kadar telaşsız.

Geride kalanlara yanmayı tehir ettim son zamanlarda. Yaşanmamışlıkların esareti ele geçirdi benliğimi zahir. Köşe başında ne çok armağan paketi var. Belki birinden tahayyül bile edemediğim istiflenmiş hayallerim çıkar mihlanmış düşlerime eşlik eden.

Ah ben... Nasıl bir yanılıysa tütsülenmiş bir atmosferde can çekişmekteyim. Bedelli ya da bedelsiz ne kadar ödenek varsa bir bir sorumluyum her birinden en az zavallı ve eğreti hayattan olduğum kadar.

Ters orantılı bir seyir halimdeyim zamanla. An tükenirken ben çoğalıyorum bu sefer. Ve ben tükenirken düşlerim hala korunaklı bir mahiyette peyder pey yığılıyor bilinçaltıma.

Hükümsüzlük belki de ıstırap veren. İncinmemek adına verilen her karara saygım sonsuz. Kısaca haricimde kim varsa benden mükellef.

Tanrım, nasıl bir oyuna geldim? Adını bildiğimi sandığım bir duygu fırtınasının tam da ortasındayım. Ne varsa bir bir istifledim ve kim varsa bir bir terk ettim. Bir de kendimi terk edebilsem diye az hayıflanmıyor değilim doğrusu. Ben bana uzakken nasıl oluyor da uzağımdaki bir mucize alt etti benliğimi. Haricinde önem arz eden hiçbir şey de yok üstelik. Kalanlar sadece tempo tutan bir kitle.

En çok sabah ezanının o büyüleyici atmosferinde buluyorum benliğimi ve bir o kadar uzaklaşıyorum andan. Sanki iki adım mesafe var O'nunla aramda. İnsan bu kadar mı yücelir ve yüceltir inancın ışığında.

Dualarım kalben bu yüzden dudağımdan fazlaca kelime dökülmüyor huşu içindeyken. Sadece sicim gibi yaşlar süzülüyor hem de inanılmaz bir mutluluğun eşliğinde. Acıdan zevk almak doğamıza aykırı olsa da imkânsızlıkların kısılcığında çektiğim acıyı artık kanıksadım. Ulaşamamak ve çaresizlik diz boyu ve bihaber kim varsa yakınımda ya da uzağımda.

Ne bir teselli kâfi gelir ne de dokunan bir el. Canhıraş ve yıkıcı bir seremoni ile kanıksadım artık tüm acıları. Olmadığım kadar yalnız olmak iyice sarıp sarmaladı hem de öncesindeki yalnızlıklara fark atarak.

Asla ve asla yetemedim ve bir o kadar yetindim.

Hiç olmak mı kötü var olmak mı varlıksız kimliklerin nazarında tasavvur ettikleri o sonsuz mefhumlar

ışığında...

Karanlık mı kötü aydınlıkta gözlerin kamaşması mı acının neticesinde...

Sevgi denen duygunun eř güdümlü bir mantıkla çehre değiştirmesi ise asla kabul edilemez. Hatta ve hatta değil çehresi mezarda saklı iskeleti bile kayıplarda.

En can yakan varken yok addedilmek. Yařarken ölmek bu olsa gerek. Öldükten sonra ne olacağını düşünmek ise akıllara zarar.

Çok da umurundayım sanki ölüm meleđinin. O bile unutmuřken beni bin kere unutulsam neye yarar...

Korkmuyorum da artık hatta ölümden bile. Sadece beklemedeyim, ismi ve cismi olmayan bir varlık artık neyi bekliyorsa...

Nasıl ki dile gelmişse Cemal Süreya'nın eşlik eden dizelerinde:

Ölüyorum Tanrım

Bu da oldu iřte

Her ölüm erken ölümdür

Biliyorum tanrım.

Ama ayrıca, aldığın řu hayat

Fena deęildir...

Üstü kalsın...